

Rolnummer 5679
Arrest nr. 5/2014 van 16 januari 2014

A R R E S T

In zake : de vordering tot uitlegging van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012, ingesteld door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût en T. Giet, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus voorzitter M. Bossuyt, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vordering en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 26 juni 2013 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 27 juni 2013, is een vordering tot uitlegging van het arrest van het Hof nr. 134/2012 van 30 oktober 2012 ingesteld door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering.

De vennootschap naar Duits recht «European Air Transport Leipzig GmbH» en de vzw «Belgian Air Transport Association» (verzoekende partijen in de zaak nr. 5262) hebben een memorie ingediend, de Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft een memorie van antwoord ingediend en de vennootschap naar Duits recht «European Air Transport Leipzig GmbH» en de vzw «Belgian Air Transport Association» hebben ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 11 december 2013 :

- zijn verschenen :

. Mr. F. Tulkens, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Brusselse Hoofdstedelijke Regering;

. Mr. P. Malherbe en Mr. T. Leidgens, advocaten bij de balie te Brussel, voor de vennootschap naar Duits recht «European Air Transport Leipzig GmbH» en de vzw «Belgian Air Transport Association»;

- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Verzoekschrift tot uitlegging

A.1. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft, op grond van artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een verzoekschrift ingediend tot uitlegging van punt B.9 van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012. Bij dat arrest heeft het Hof, dat de vordering van het Gewest heeft ingewilligd, beslist «de gevolgen van de vernietigde bepaling ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 [te handhaven]».

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering merkt op dat sommige luchtvaartmaatschappijen en het Gewest het niet eens zijn over de betekenis die moet worden gegeven aan de woorden «van de geldboeten die definitief zijn

uitgesproken tot 3 juni 2011 ». Volgens de Regering moeten die bewoordingen in die zin worden geïnterpreteerd dat zij alle geldboeten beogen die tot die datum zijn uitgesproken door het Brussels Instituut voor Milieubeheer (hierna : BIM) of het Milieucollege, ongeacht of zij al dan niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Een andere interpretatie zou elke nuttige draagwijdte ontnemen aan de door het Hof besliste handhaving van de gevolgen. In de eerste plaats is de Raad van State niet bevoegd om geldboeten uit te spreken. Vervolgens heeft het Hof, bij zijn arrest nr. 134/2012, beslist de handhaving van de gevolgen niet te beperken tot sommige voor de Raad van State hangende zaken, zodat het alle op administratief vlak definitief uitgesproken geldboeten beoogde, los van de nog steeds voor de Raad van State hangende beroepen. De Regering preciseert voorts dat, op 3 juni 2011, de Raad van State geen enkel arrest had gewezen over die beroepen. De eerste arresten waarbij de beroepen tegen de geldboeten wegens ontstentenis van elke grondslag worden verworpen, dateren van december 2011 en talrijke zaken moeten nog worden behandeld. De zeer gedeeltelijke vernietiging van de ordonnantie van 25 maart 1999, in 2012, om reden dat die niet voorzag in de mogelijkheid om verzachtende omstandigheden toe te kennen, maakt het niet mogelijk hieruit af te leiden dat alle tot 3 juni 2011 uitgesproken geldboeten *ipso facto* onwettig zouden zijn door te beschouwen dat die niet « definitief zijn uitgesproken », daar op 3 juni 2011 voor de Raad van State nog een beroep hangende was. De handhaving van de gevolgen zou dan op geen enkele geldboete betrekking hebben.

Standpunt van de vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH » (EAT) en van de vzw « Belgian Air Transport Association » (BATA)

A.2.1. De partijen EAT en BATA stellen vast dat de verzoekster het bewijs van de beslissing van haar minister-president om tot uitlegging van het arrest nr. 134/2012 in rechte te treden, niet heeft bijgevoegd, hetgeen strijdig is met het voorschrift van artikel 7, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, dat van toepassing is op de procedure voor de vordering tot uitlegging.

A.2.2. In verband met de vordering tot uitlegging van het arrest nr. 134/2012 herinneren de partijen EAT en BATA in de eerste plaats eraan dat de Raad van State, bij zijn arrest nr. 224.233 van 3 juli 2013, impliciet maar zeker heeft geoordeeld dat een geldboete die, op 3 juni 2011, nog door de Raad van State nietig kon worden verklaard, geen geldboete is die definitief is uitgesproken op 3 juni 2011, in de zin van het arrest nr. 134/2012. Volgens de rechtspraak van de Raad van State zou het vernietigingsarrest nr. 134/2012 dus geen enkel gevolg hebben, zelfs niet in de zaken die niet zijn beoogd door de beslissing tot gedeeltelijke handhaving van de gevolgen van de vernietigde bepaling.

De partijen verzoeken het Hof derhalve voor recht te zeggen dat het arrest nr. 134/2012, in zoverre het de gevolgen van artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 handhaaft, in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het alle geldboeten beoogt die, op 3 juni 2011, niet meer nietig konden worden verklaard door de Raad van State.

Rekening houdend met de rechtspraak van de Raad van State verzoeken die partijen overigens het Hof « voor recht te zeggen dat, in de mate van de gedeeltelijke handhaving van de gevolgen van de vernietigde bepaling, de vernietiging van artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ‘ in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete ’, moet worden geïnterpreteerd als de vernietiging van artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ‘ in zoverre, tot 7 december 2011 :

- het de administratie niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die de persoon die het voorwerp van de geldboete uitmaakt in voorkomend geval genoot;
- het de administratie niet toeliet het bedrag van de geldboete op grond van verzachtende omstandigheden te verminderen;
- het de administratie niet toeliet het bedrag van de geldboete op grond van verzachtende omstandigheden te verminderen onder het wettelijke minimum;

- het de personen ten aanzien van wie de procureur des Konings het niet opportuun had geacht hen te vervolgen, de mogelijkheid ontnam om het voordeel van verzachtende omstandigheden op nuttige wijze aan te voeren in het kader van de procedure van de administratieve geldboete waarvan zij het voorwerp uitmaakten ' ».

De partijen voeren voorts aan dat het arrest nr. 134/2012 moet worden geïnterpreteerd in het licht van de beginselen volgens welke een bestuurshandeling die nadeel berokkent, definitief wordt bij het verstrijken van de beroepstermijn, hetgeen impliceert dat, wanneer een beroep binnen de termijn wordt ingediend, zij niet definitief is, en in het licht van het strafrechtelijk beginsel volgens hetwelk een geldboete als definitief uitgesproken wordt beschouwd wanneer die niet meer kan worden tenietgedaan door de uitoefening van een rechtsmiddel, met inbegrip van een cassatieberoep. Hieruit vloeit voort dat de geldboeten die niet definitief zijn uitgesproken op 3 juni 2011, dienen te worden vernietigd bij ontstentenis van een wettelijke en grondwettelijke grondslag en dat de geldboeten die definitief zijn uitgesproken op 3 juni 2011 – met ander woorden, die welke op die datum niet meer vatbaar waren voor beroep of het voorwerp hadden uitgemaakt van een verwerpingsarrest van de Raad van State - dat blijven, ondanks de vernietiging van de bepaling krachtens welke zij zijn opgelegd. Die partijen zijn van mening dat de stelling van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest eveneens strijdig is met de intentie van het Hof zoals die blijkt uit de B.9 van het arrest nr. 134/2012, namelijk de administratieve moeilijkheden en het administratief contentieux vermijden die zouden hebben kunnen voortvloeien uit de heropening van de dossiers met betrekking tot geldboeten die definitief zijn uitgesproken vóór 3 juni 2011, maar niet de intrekking vermijden van de arresten die zijn geweest na 3 juni 2011, waarmee de Raad van State beroepen tot nietigverklaring tegen geldboeten zou hebben verworpen, terwijl hij, op grond van het versterkte relatieve gezag van het arrest nr. 44/2011, die geldboeten had kunnen en had moeten vernietigen bij ontstentenis van een grondwettelijke grondslag. In dat geval is het niet het vernietigingsarrest maar de niet-naleving van het versterkte relatieve gezag van het arrest nr. 44/2011 door de Raad van State die administratieve moeilijkheden en het nieuwe administratieve contentieux veroorzaakt.

De partijen antwoorden aan de Brusselse Hoofdstedelijke Regering dat de gedeeltelijke handhaving van de gevolgen het mogelijk maakt dat niet alle vóór de bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* van het arrest nr. 44/2011 afgesloten dossiers wegens de vernietiging worden heropend, met andere woorden alle administratieve geldboeten die bij beslissing van het BIM zijn uitgesproken en die op die datum niet het voorwerp hadden uitgemaakt van een beroep tot herziening bij het Milieucollege binnen de opgelegde termijn, alle geldboeten die bij beslissing van het Milieucollege zijn bevestigd en die, op die datum, niet het voorwerp hadden uitgemaakt van een verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad van State, en alle geldboeten die definitief zijn geworden wegens de verwerpingsarresten die de Raad van State vóór 3 juni 2011 heeft uitgesproken.

De partijen merken voorts op dat de bestrijding van geluidsoverlast de interpretatie niet verantwoordt van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, dat in werkelijkheid alle administratieve geldboeten wil innen die vóór 7 december 2011 zijn opgelegd, terwijl zij zijn opgelegd krachtens een bepaling die is vernietigd wegens schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zelfs wanneer die geldboeten niet definitief uitgesproken waren op de dag dat het arrest nr. 44/2011 zijn versterkt relatief gezag van gewijsde heeft verkregen. Artikel 8, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 is echter niet aangenomen om het de overheden mogelijk te maken geldboeten te innen die zijn opgelegd met schending van de Grondwet, noch om een rechtspraak goed te keuren waarmee de Raad van State het gezag van de arresten van het Hof schendt door elk nuttig effect ervan teniet te doen.

De partijen zijn immers van mening dat de rechtspraak van de Raad van State steunt op een rechtsdwaling en op een verkeerde interpretatie van de arresten nrs. 44/2011 en 134/2012. Voor het overige steunt die op de onjuiste stelling dat, wanneer een overheid met verzachtende omstandigheden rekening kan houden, *quod non* te dezen, zij de geldboete noodzakelijkerwijs moet verminderen tot onder het wettelijke minimum. Die rechtspraak schendt dus het absolute gezag van gewijsde van het arrest nr. 134/2012. De partij besluit dat de Raad van State in werkelijkheid de ontstentenis zou moeten vaststellen van een wettelijke en grondwettelijke grondslag voor alle geldboeten die vóór 7 december 2011 zijn opgelegd en die, op 3 juni 2011, nog vatbaar waren voor een nietigverklaring door de Raad van State.

Antwoord van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering

A.3.1. In verband met de ontvankelijkheid van het verzoekschrift antwoordt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering dat, overeenkomstig de artikelen 5 en 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, het verzoekschrift tot uitlegging kan worden ondertekend door een advocaat. Voor het overige bestaat ten aanzien van een beslissing om in rechte op te treden geen enkele wettelijke vereiste voor de indiening van een verzoekschrift tot uitlegging, vooral voor de verwerende partij in de oorspronkelijke procedure. Het uit te leggen arrest is geweest naar aanleiding van een door de partijen EAT en BATA ingesteld beroep tot vernietiging. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering diende in die zaak geen enkele beslissing om in rechte op te treden, neer te leggen, vermits zij in die zaak verwerende partij was. Het is in diezelfde hoedanigheid dat zij in de onderhavige zaak optreedt.

A.3.2. Ten gronde voert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan dat haar stelling steunt vindt in de rechtsleer die van oordeel is dat definitief staat tegenover voorlopig en niet onherroepelijk noch niet vatbaar voor beroep betekent. Die partij haalt ter ondersteuning van haar stelling eveneens het arrest van de Raad van State van 3 juli 2013 aan en merkt op dat het niet juist is te beweren dat het BIM vóór 7 december 2011 nooit geldboeten gelijk aan het wettelijke minimum zou hebben opgelegd. De kritiek ten aanzien van de rechtspraak van de Raad van State is dus feitelijk onjuist en valt overigens niet onder de bevoegdheid van het Grondwettelijk Hof.

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is van mening dat de tegenovergestelde stelling steunt op een verkeerd begrip van de notie van definitieve beslissing in het administratief recht. Volgens de gevestigde rechtsleer en rechtspraak kunnen alleen de in laatste administratieve aanleg aangenomen definitieve beslissingen voor de Raad van State worden betwist. De niet-definitieve beslissingen zijn dus geen handelingen die door de Raad van State nietig kunnen worden verklaard. Dat besluit wordt eveneens bevestigd door de Brusselse en Vlaamse wetgevingen inzake leefmilieu en stedenbouw.

De partij antwoordt ten slotte dat de redenering van EAT en BATA volgen, zou leiden tot een situatie van totale straffeloosheid voor de vele inbreuken die sommige maatschappijen gedurende het laatste decennium hebben gepleegd. In een rechtsstaat zou het niet normaal zijn dat enkele luchtvaartmaatschappijen, na in vrijwel alle ingestelde procedures in het ongelijk te zijn gesteld, erin slagen te worden vrijgesteld van de betaling van de te hunnen aanzien uitgesproken geldboeten, onder het voorwendsel een ongrondwettigheid te genieten die is afgeleid uit de onmogelijkheid om verzachtende omstandigheden aan te voeren, die zij zelfs niet te gelegener tijd hebben doen gelden.

De Brusselse Hoofdstedelijke Regering wijst ten slotte erop dat de door EAT en BATA geformuleerde verzoeken het kader van het verzoekschrift tot uitlegging klaarblijkelijk te buiten gaan en het Hof ertoe zouden brengen *ultra petita* uitspraak te doen. De procedure tot uitlegging kan niet de gelegenheid vormen om het uit te leggen arrest opnieuw in het geding te brengen.

Wederantwoord van de vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH » (EAT) en van de vzw « Belgian Air Transport Association » (BATA)

A.4.1. De partijen EAT en BATA repliceren dat de eerste betekenis die moet worden gegeven aan het woord « definitief » « afgesloten » is. De procedure is niet afgesloten zolang een mogelijkheid van beroep blijft bestaan, in voorkomend geval een beroep voor de Raad van State.

De partijen preciseren overigens dat de Raad van State in zijn arrest van 3 juli 2013 impliciet maar zeker heeft geoordeeld dat een op 4 september 2001 in laatste aanleg uitgesproken administratieve geldboete die op 3 juni 2011 nog kon worden vernietigd door de Raad van State, geen « op 3 juni 2011 definitief uitgesproken geldboete » is in de zin van het arrest nr. 134/2012 van het Hof.

In verband met het begrip « definitieve beslissing » in het administratief recht merken de partijen op dat de stelling van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering enkel refereert aan de zeer beperkte context van het onderzoek van de ontvankelijkheid van een beroep voor de Raad van State. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, de rechtspraak van de hoven en rechtbanken en de rechtsleer is een administratieve handeling of een administratieve geldboete niet definitief zolang die het voorwerp uitmaakt van een beroep of van een procedure. Op 3 juni 2011 bestonden er « definitief uitgesproken geldboeten », namelijk alle geldboeten die niet het voorwerp hadden uitgemaakt van een beroep binnen de termijnen.

A.4.2. De partijen EAT en BATA voeren overigens aan dat het in hun memorie geformuleerde interpretatieverzoek wel degelijk valt onder de bevoegdheid van het Hof. Het is immers verbonden aan het antwoord op het hoofdverzoek. Het beginsel van proceseconomie, dat één van de facetten van het beginsel van snelheid vormt, moet overigens ertoe leiden in te gaan op dat verzoek, dat ertoe strekt de interpretatie te verkrijgen van het volgende deel van het dictum van het arrest nr. 134/2012 : « in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete ».

In verband met de gegrondheid van hun interpretatieverzoek vragen de partijen de passages van de memorie van antwoord van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering waarin beslissingen worden aangevoerd die niet zijn bekendgemaakt en die de partij uitdrukkelijk heeft geweigerd om voor te leggen, uit de debatten te weren. Zij zijn overigens van mening dat de aangevoerde beslissingen alleenstaand en klaarblijkelijk contradictoir of zelfs onwettig zijn.

- B -

Ten aanzien van het onderwerp van het verzoekschrift

B.1. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering heeft, op grond van artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, een vordering ingesteld tot uitlegging van B.9 en van het dictum van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012.

B.2. Bij dat arrest heeft het Hof uitspraak gedaan over het beroep tot vernietiging van de artikelen 33, 7°, b), 35, 37, 38, 39bis en 41 van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 betreffende de opsporing, de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven inzake leefmilieu, ingesteld door de vennootschap naar Duits recht « European Air Transport Leipzig GmbH » (EAT) en de vzw « Belgian Air Transport Association » (BATA). De Brusselse Hoofdstedelijke Regering was partij bij de rechtspleging in die zaak.

In het dictum ervan heeft het Hof artikel 33, 7°, b), van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 25 maart 1999 vernietigd, in zoverre het, tot 7 december 2011, niet toeliet rekening te houden met de verzachtende omstandigheden die het mogelijk maken een geldboete op te leggen waarvan het bedrag lager ligt dan het daarin vastgestelde minimum van de geldboete en heeft het de gevolgen van de vernietigde bepaling gehandhaafd « ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 ».

In B.9 verantwoordt het Hof de handhaving van de gevolgen van de vernietigde bepaling als volgt :

«Teneinde rekening te houden met de administratieve moeilijkheden en met het administratieve contentieux die uit het vernietigingsarrest zouden kunnen voortvloeien, dienen met toepassing van artikel 8, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 de gevolgen van het voormelde artikel 33, 7°, te worden gehandhaafd tot 3 juni 2011, datum waarop het arrest nr. 44/2011 van het Hof in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt, ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken ».

B.3. Met haar vordering tot uitlegging vraagt de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan het Hof de betekenis toe te lichten die moet worden gegeven aan de woorden « van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 », die voorkomen in B.9 en het dictum van de Franse versie van het arrest nr. 134/2012 en in het dictum van de Nederlandse versie van hetzelfde arrest.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het verzoekschrift

B.4.1. De partijen EAT en BATA merken op dat de verzoekende partij het bewijs van de beslissing van haar minister-president om tot uitlegging van het arrest nr. 134/2012 in rechte te treden, niet heeft bijgevoegd, in tegenstelling tot wat artikel 7, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, dat van toepassing is op de procedure voor de vordering tot uitlegging, voorschrijft.

B.4.2. Artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 bepaalt :

« Op vordering van de partijen bij het beroep tot vernietiging of van het rechtscollege dat de prejudiciële vraag heeft gesteld, geeft het Hof een uitlegging van het arrest. De vordering tot uitlegging wordt ingesteld overeenkomstig artikel 5 of artikel 27, naar gelang van het geval. Zij wordt medegedeeld aan alle partijen in het geding.

Voor het overige is de voor het verzoekschrift tot vernietiging of voor de prejudiciële vraag voorgeschreven rechtspleging toepasselijk.

De minuut van het uitleggend arrest wordt aan de minuut van het uitgelegde arrest gehecht. Van het uitleggend arrest wordt melding gemaakt op de kant van het uitgelegde arrest ».

Artikel 7 van diezelfde bijzondere wet bepaalt :

« De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een afschrift van de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel waartegen het beroep gericht is, en, in voorkomend geval, van de bijlagen ervan.

Indien het beroep wordt ingesteld door de Ministerraad, door de Regering van een Gemeenschap of een Gewest of door de voorzitter van een wetgevende vergadering, voegt de verzoekende partij daarenboven bij haar verzoekschrift een voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing waarbij zij besloten heeft het beroep in te stellen.

Indien een rechtspersoon het beroep instelt of in het geding tussenkomt, legt deze partij, op het eerste verzoek, het bewijs voor van de beslissing om het beroep in te stellen of voort te zetten of om tussen te komen en, wanneer haar statuten moeten worden bekendgemaakt in de bijlagen bij het *Belgisch Staatsblad*, een kopie van die bekendmaking ».

B.4.3. Artikel 118 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 maakt het de personen die partij zijn geweest bij een beroep tot vernietiging mogelijk om een vordering in te stellen tot uitlegging van het arrest met betrekking tot dat beroep. Die vordering past in het verlengde van de procedure die is ingesteld door middel van het beroep tot vernietiging en vormt geen nieuw beroep tot vernietiging. De partijen zijn dus niet onderworpen aan de voorwaarden bepaald in artikel 7, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 voor het instellen van een beroep tot vernietiging.

B.4.4. De vordering tot uitlegging is ontvankelijk.

Ten aanzien van de vordering tot uitlegging van de partijen EAT en BATA

B.5.1. De partijen EAT en BATA vragen het Hof andere elementen in het arrest nr. 134/2012 toe te lichten, gelet op de rechtspraak van de Raad van State volgend op het arrest nr. 134/2012.

B.5.2. Het Hof moet de omvang van de vordering tot uitlegging bepalen op basis van de inhoud van het verzoekschrift. Zoals in B.1 is gepreciseerd, heeft het verzoekschrift tot uitlegging betrekking op B.9 en het dictum van het arrest nr. 134/2012, betreffende de handhaving van de gevolgen van artikel 33, 7°, b), van de bestreden ordonnantie van 25 maart 1999 ten aanzien van de geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011.

De vordering tot uitlegging van de partijen EAT en BATA heeft betrekking op andere onderdelen van het arrest nr. 134/2012 en valt dus niet onder de beperkte saisine van het Hof.

Die vordering strekt er overigens toe rechterlijke uitspraken door het Hof te laten controleren. Het Hof is echter niet bevoegd om na te gaan of een rechterlijke uitspraak het gezag van zijn arresten in acht neemt.

B.5.3. De vordering tot uitlegging van de partijen EAT en BATA is niet ontvankelijk.

Ten aanzien van de uitsluiting uit de debatten van een deel van de memorie van antwoord van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering

B.6.1. De partijen EAT en BATA vragen aan het Hof de passages van de memorie van antwoord van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering te weren waarin niet-bekendgemaakte beslissingen worden aangevoerd die die partij uitdrukkelijk heeft geweigerd voor te leggen.

B.6.2. Aangezien die passages betrekking hebben op de vordering tot uitlegging van de partijen EAT en BATA die onontvankelijk is, is de vraag van die partijen om ze uit de debatten te weren eveneens onontvankelijk.

Ten aanzien van de vordering tot uitlegging

B.7. De woorden « geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 » beogen de uitgesproken geldboeten die op 3 juni 2011 niet meer vatbaar zijn om nog het voorwerp uit te maken van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State alsook de uitgesproken geldboeten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een beroep tot nietigverklaring dat uiterlijk op 3 juni 2011 door de Raad van State is verworpen. De geldboeten die zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 en die het voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring waarover de Raad van State nog na 3 juni 2011 uitspraak dient te doen, worden dus niet beoogd door de beslissing tot handhaving van de gevolgen vervat in het arrest nr. 134/2012.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De woorden « geldboeten die definitief zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 » in het dictum van het arrest nr. 134/2012 van 30 oktober 2012 beogen de uitgesproken geldboeten die op 3 juni 2011 niet meer vatbaar zijn om nog het voorwerp uit te maken van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State alsook de uitgesproken geldboeten die het voorwerp hebben uitgemaakt van een beroep tot nietigverklaring dat uiterlijk op 3 juni 2011 door de Raad van State is verworpen.

Dezelfde woorden beogen niet de geldboeten die zijn uitgesproken tot 3 juni 2011 en die het voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring waarover de Raad van State nog na 3 juni 2011 uitspraak dient te doen.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 16 januari 2014.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels